

**LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS KANCELIARIJA
TEISĖS GRUPĖ**

IŠVADA

**DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS ELEKTRONINIŲ RYŠIŲ ĮSTATYMO NR. IX-2135 68
STRAIPSNIO PAKĖITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO IR SUSIJUSIO LIETUVOS
RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS NUTARIMO PROJEKTO
(TAP-20-1217, 20-1218; TAIS NR. 20-9741, 20-9742)**

2020-07-15 Nr. NV-1971

Vilnius

Įvertinę projektų atitiktį įstatymams, Vyriausybės nutarimams ir teisės technikos reikalavimams, pažymime, kad esminių pastabų projektams neturime.

Vis dėlto norėtume projektų rengėjų dėmesį atkreipti į šias Įstatymo projekto nuostatas ir jas įvertinti ar patikslinti pagal toliau teikiamus pasiūlymus.

1. Projekte yra nurodomos dvi užsienyje esančių subjektų kategorijos: Lietuvos Respublikos piliečiai, kuriems (kuriam) kyla grėsmė, ir faktiniai viešųjų judriojo telefono ryšio paslaugų naudotojai, kuriems siunčiami pranešimai ir pan. Manome, kad pirmoji kategorija yra pernelyg siauros apimties tam, kad įstatymas galėtų būti veiksmingai taikomas.

Pirmiausia, Projektu siūlomos 68 straipsnio 7 dalies pirmajame sakinyje siūlome rašyti „kilusi grėsmė žmonių“, nes Užsienio reikalų ministerija, norėdama taikyti nuostatas, turi žinoti, kad kurioje nors valstybėje yra Lietuvos Respublikos piliečių ir jiems kilusi grėsmė. Siūloma nuostata būtų logiškesnė, nes jei užsienio valstybėje kyla grėsmė žmonėms, tai Užsienio reikalų ministerija pirmiausia turėtų sužinoti, ar joje yra Lietuvos Respublikos piliečių (veikiau - faktinių viešųjų judriojo telefono ryšio paslaugų naudotojų) ir tuomet jiems siųsti pranešimus.

Antra, pagal Konsulinį statutą konsulinė pagalba šiame statute numatytais atvejais teikiama ir užsienio valstybėje teisėtai esantiems asmenims be pilietybės, turintiems leidimą gyventi Lietuvos Respublikoje, todėl siūloma nuostata, kai pagalba būtų teikiama tik tuomet, kai užsienio valstybėje yra Lietuvos Respublikos piliečių, nedera su Konsuliniu statutu.

Galiausiai dėl Projektu siūlomos 68 straipsnio 7 dalies antrojo sakinio nuostatos, pagal kurią Užsienio reikalų ministerijai padedama susisiekti su „[Lietuvos Respublikos] piliečiu“, kuriam būtina pagalba, siūlome apsispręsti, ar nebūtų tikslinga tokią pagalbą teikti ir kartu su Lietuvos Respublikos piliečiu ar be jo esantiems jo sutuoktiniui (sugyventiniui) ar artimiems giminaičiams, kurie nėra Lietuvos Respublikos piliečiai; numatytais atvejais taip pat visiškai įmanoma situacija, kad pagalba bus reikalinga grupei žmonių ir būtent su Lietuvos Respublikos piliečiu gali nepavykti susisiekti.

Atkreipiame dėmesį, kad pagal Konsulinio statuto 14 straipsnio 2 dalį konsulinė pagalba teikiama ir Lietuvos Respublikos piliečio šeimos nariams, kurie nėra Europos Sąjungos valstybės piliečiai, o 41 straipsnyje dėstomos nuostatos apie konsulinę pagalbą neatstovaujamiems Europos Sąjungos piliečiams, taip pat ir kartu esantiems jo šeimos nariams, kurie nėra Europos Sąjungos valstybės piliečiai, kuri „teikiama tokiu pačiu mastu ir tomis pačiomis sąlygomis, kaip ir Lietuvos Respublikos piliečių šeimos nariams, kurie nėra Europos Sąjungos valstybės piliečiai“.

2. Projektu siūlomos nuostatos, pagal kurias siunčiami pranešimai ir teikiama informacija apie „užsienio valstybėje“ esančius faktinius viešųjų judriojo telefono ryšio paslaugų naudotojus.

Siūlome įsivertinti ir, jei tai techniškai įmanoma, papildyti šią nuostatą žodžiais „ar jos tam tikroje dalyje“, nes turbūt nėra tikslinga gauti informaciją apie visus JAV esančius naudotojus ir siųsti jiems visiems pranešimus bei už juos apmokėti valstybės lėšomis, jei ypatingos aplinkybės susiklosto Havajuose, kur faktinių viešųjų judriojo telefono ryšio paslaugų naudotojų apskritai gali nebūti.

3. Lieka neaišku, kaip dar pagal Projektu siūlomos 68 straipsnio 7 dalies antrąjį sakinį viešųjų ryšių tinklą ir (arba) viešųjų elektroninių ryšių paslaugų teikėjai galės padėti Užsienio reikalų ministerijai susisiekti su piliečiu, jei niekas kitas (pati Užsienio reikalų ministerija) negali su juo susisiekti.

4. Siūlome Projektą patikslinti pagal Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos papildomai pateiktus pasiūlymus.

5. Projekto 2 straipsnio 2 dalyje reikėtų tikslinti nurodytą datą ir rašyti „iki 2020 m. rugsėjo 30 d.“, kad įgyvendinamieji teisės aktai įsigaliotų ne vėliau nei įsigalioja įstatymas.

Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimo projekto pastabų ir pasiūlymų neturime.

Teisės grupės vyriausiasis patarėjas

Deividas Kriauciūnas